

AICINĀJUMS UN PIEDĀVĀJUMS

Kopš laba laika daudzi speciālisti visā pasaulē - pedagogi, mediķi, sociologi, filosofi un daudzi citi vērīgi cilvēki - paceļ savu balsi, lai pievērstu laikabiedru uzmanību elektronikas zibenīgai attīstībai un tās radītajām nopietnām problēmām. Vispārliciecināmie brīdinājumi skan taisni no jauno tehnoloģiju redzamiem speciālistiem, pat no elektronikas ēras pionieriem. Daudzi no viņiem burtiski sit trauksmi, lai arī vienlaicīgi jūtas spiesti atzīt, ka kārtējs džins, ko paši palaiduši vaļā, diez vai vairs ir dabūjams atpakaļ pudelē, pirmām kārtām tādēļ, ka paši viņa upuri to vairs nepieļaus, jo tas nemanot ir kļuvis burtiski par liela cilvēku vairuma elku. Elektronika acīmredzami ir kļuvusi par jaunu reliģiju, kas ar elementāru spēku pārņem, var pat teikt, aprij paaudzi pēc paaudzes, piedāvājot klāt pie visiem citiem labumiem ikdienas ērtībām arī apbrīnojamas, pārcilvēciskas spējas, nevainojamu veselību un pat mūžīgu dzīvi, turklāt ne vairs tikai pēc nāves, bet gan tepat, fiziskajā pasaulē.

Vēl 20. gadsimtā vairāk vai mazāk ievērotās humānisma vērtības, masu apziņai nemanot (lietojot "salami" tehnoloģiju) tika aizvietotas ar klaji cinisku elitārisma ideoloģiju, kas savā jau skaidri saskatāmā konsekvencē ir praktiski novedusi pasauli strupceļā, ko sāk ievērot arvien vairāk cilvēku. Arvien skaidrāk var redzēt, ka šodien apdraudēta tiek ne vairs tikai daba, atmosfēra, dzīvnieku sugas, daudzu cilvēku dzīvība, tradicionālās vērtības, reliģijas, bet, pirmām kārtām, pats cilvēku dzimums, cilvēciskums kā tāds.

Jauno tehnoloģiju attīstītāji neredz savā priekšā praktiski nekādu robežu cilvēka atslogošanas virzienā no jebkādas piepūles. Mašīnas labprāt aizvieto viņa domāšanu, atmiņu, balsi un viņa gribu. Ar tām apbruņotie masu mediji pārvalda viņa emocijas un gaumi, diktē viņam, ko lasīt, skatīties, ienīst vai mīlēt, par ko balsot, pret ko protestēt. Tās rada viņam īpašu pasauli, kurā viņš pats var justies kungs un dievs, lai arī īstenībā paliek tikai elektroniski vadāma marionete, bet 'kas tad galu galā, ir īstenība! Pajautāriet zinātnei: īstenība esot tikai mūsu priekšstats par to un ne vairāk. Tad kāda starpība, kādu priekšstatu uzskatīt par patiesu, par īstu. Katram var būt savs priekšstats, katram sava pasaule.' Te nu mums ir cilvēces beigu sākums.

Un tomēr, lai kā tas būtu, lai cik bezcerīgi no noteikta redzespunkta izskatītos nākotne, visam notiekošajam ir sava jēga un nozīme. Galvenā vēsts, kas mums būtu jāsaklusa, ir tā, ka mēs kā cilvēce kopumā esam sasnieguši robežu, aiz kuras pozitīva attīstība ir iespējama tikai balstoties tieši tajā, ko pret to darbojošies spēki grib mums atņemt, proti, mūsu būtnes kodolu, mūsu pašapziņas nesēju, ko mēs saucām par savu Es. Vienīgā izeja no šī posta ir tā, ko piedāvā Rūdolfs Šteiners daudzus savos darbos, kuri visi ir domāti šī kodola apskaidrošanai, stiprināšanai un atbrīvošanai no daudzu

līdzšinējo inkarnāciju gaitā maldu ceļos uzkrātās negatīvo pārdzīvojumu nastas, kas neļauj cilvēkiem pietiekamā mērā atraisīt savu garīgo potenciālu, lai varētu skaidri un adekvāti spriest, just un rīkoties.

Turpmāk centīšos īpaši pievērsties šiem jautājumiem un piedāvāt kaut vai fragmentus no dažiem man pieejamiem antroposofisko autoru darbiem, kuri katrs no savas puses cenšas veicināt mūsu pamošanās procesu.

J.D.